

Nina Jaakkola on opiskellut kouluratsastustuomariksi Meksikossa.

Nina Jaakkola on asunut jo kymmenkunta vuotta Mexico Cityssä. Ensimmäiseksi ei tulisi mieleen pitää paikkaa kouluratsastuksen keskuksena, mutta Nina on onnistunut löytämään kuitenkin sieltä pätevää valmennusta ja hyviä kilpailuja.

Nina toimii Finpron Vientikeskuksen toimiston vetäjänä 20 miljoonan ihmisen kaupungissa, josta löytyy yllättävän paljon hevosia ja ratsastuskulttuuria.

- Esteratsastus on ilman muuta suurin laji Meksikossa. Kilpailuja on todella paljon ja niissä on myös hyvät palkinnot.

Meksikolaisista esteratsastajista tunnetaan parhaiten moneen kertaan olympialaisiin osallistunut Gerardo Tazzer sekä Alfonso Romo, joka myös kasvattaa hevosia La Silla -talleillaan. Hänen koko perheensä on aktiivisesti mukana hevosurheilussa. Jaime Guerra on myös erittäin menestynyt kansainvälinen esteratsastaja, ja takavuosina Meksikon armeijan ratsastajat olivat jatkuvasti kärkitiloilla kansainvälisillä kentillä.

- Armeija on edelleenkin hyvin näkyvässä roolissa hevosurheilussa. Se kasvattaa hevosia ja monet tärkeimmistä kilpailuista järjestetään armeijan kentillä, Nina kertoo.

Meksikon armeija omistaa nykyisin 2500 hevosta ja se on merkittävä hevoskasvattaja.

Suuri hevosmaa

Meksikossa on paljon hevosia, arvioiden mukana jopa kuusi miljoonaa. Vain pieni osa hevosista on rekisteröity.

Maan oma rotu on atsteekkihevonen, joka on yhdistelmä andalusialaista, quarteria ja criolloa. Muista roduista mainittakoon quarterit ja täysveriset. Meksikos-

KUVAT: NINA JAAKKOLAN ALBUMIT

TEKSTI: JUTTA KOIVULA

Nina tekee uraa ratsastajana ja tuomarina

Kouluratsastusta Meksikossa

Keväällä Nina osti itselleen uuden ratsun, viisivuotiaan lusitanooriin nimeltä Zol.

Nina osallistuu säännöllisesti mm. Lilo Foren pitämille kouluratsastuskursseille. Tässä ratsuna Valfrid.

sa on edelleen hyvin paljon hevosia, aaseja ja muuleja työkäytössä maatiloilla. Englantilaistyyppinen ratsastus on suhteellisen uutta maassa, ratsastusliitto perustettiin vuonna 1940.

Puoliverikasvatus on vielä melko vähäistä, varsoja syntyy vain reilut sata vuosittain. Maahan tuodaan joka vuosi noin 400 hevosta Euroopasta, USA:sta tai Latinalaisesta Amerikasta.

Tänä vuonna 1200 hevosta on rekisteröity kilpailemaan esteratsastuksessa ja 200 kouluratsastuk-

sessä. Kilpaileminen on kallista, sillä rekisteröinti maksaa noin 300 euroa vuodessa. Kilpailumaksut koulupuolella ovat noin 42 euroa per startti.

Hyvä valmentaja löytyi

Nina oli nuorena tyttönä Suomessa ratsastanut ahkerasti, mutta harrastukseen tuli taukoja hänen ensimmäisinä Meksikon-vuosinaan.

- Opiskelin taloustieteitä USA:ssa ja siellä vielä ratsastin melko ahkerasti. Muutettuani Meksikoon en heti tullut etsineeksi täältä tallia, mutta löysin sitten yhden ratsastuskoulun, jossa aloin harrastaa. Se ei kyllä ollut mikään kovin tasokas paikka, ja aika pian löysin tieni nykyiselle tallilleni Cuadra San Cayetanoon, jossa valmentajana toimii José Luis Padilla.

- José Luis on todella taitava valmentaja, joka toimii kaikessa hevosen ehdoilla. Hänen luonaan käy usein kansainvälisiä valmentajavieraita, kuten esimerkiksi Lilo Fora, joka on USA:ssa asuva saksalaisvalmentaja ja FEI:n I-tuomari.

- José Luis voitti viime vuonna Copa México CDI –kilpailuisa grand prix kúrin ja on menestynyt hienosti mm. Central American Gameiseissa.

- Olin jo ehtinyt ostaa itselleni oman hevosen, mutta se meni nopeasti vaihtoon, kun tajusin, ettei siitä saisi kouluratsua. José Luisin avustuksella olen löytänyt sopivampia ratsuja, kuten nykyiset hollantilaisen Valfridin ja lusitanon Zolin, hän on toiminut valmentajanani vuodesta 2000 lähtien.

Nina kertoo, että hevosen omistaminen Meksikossa poikkeaa aika paljon suomalaisista olosuhteista.

- Talleilla hevosilla on palkatut hoitajat, jotka ovat kaikki aikuisia miehiä. Olen aika poikkeuksellinen hevosenomistaja, kun osaan itse satuloida hevoseni ja kun aika antaa myöden, jopa harjaan sen itse!

- Alkuun hevosenhoitajani luuli, että hän on tehnyt työnsä huonosti, kun näki minut harjaamassa hevostani. Oli aika työ selittää hänelle, että oikeasti teen mielelläni muutakin kuin ratsastan omalla hevosellani.

Nina käy yleensä ratsastamassa aamulla.

- Silloin on viileämpää, päivisin on usein yli 30 astetta lämmintä. Lisäksi työpäiväni venyvät usein hyvin pitkiksi, joten on helppoa ratsastaa ennen töihin menoa.

Tuomareilla tarkka koulutus

Meksikon kouluratsastus on koko lailla keskittynyt Mexico Cityn alueelle.

- Meillä on vuosittain kilpailusarja, jossa on kymmenen osakilpailua. Jokaisessa kilpailussa on luokat aina helpoimmista lasten luokista grand prix –tasolle asti.

- Koko maassa on vain 24 koulutuomaria. Muutama vuosi sitten koko koulutusjärjestelmä laitettiin uusiksi ja amerikkalainen O-tuomari Axel Steiner kävi antamassa meille uusille tuomareille pohjakoulutuksen, johon kuului viisi viikonlopun kestävä koulutus tapahtumaa, joiden jälkeen suoritettiin teoriakoe ja koearvostelu.

- Tämän jälkeen tuomarin tulee arvostella vähintään kuutena päivänä vuodessa, tehdä koearvostelua omaa tasoaan korkeammassa luokassa neljänä päivänä ja toimia toisen tuomarin sihteerinä vähintään neljänä päivänä.

- Meksikossa tuomari saa arvostella korkeintaan sillä tasolla, jolla hän on itse kilpaillut. Minä toimin tällä hetkellä B-tuomarina ja saan arvostella 2nd level –kilpailuja (noin helppo A).

- Järjestelmän muuttaminen aiheutti aikanaan paljon polemiikkia ja muutama vanha tuomari lopetti arvostelun kokonaan. Nyt kuitenkin näyttää siltä että ollaan menossa hyvään suuntaan, Nina sanoo.

- Meillä on jokaisessa kilpailussa 1-2 ulkomaalaista tuomaria, joten saamme paljon vaikutteita omaan työhömmme, vaikka olemmekin aika kaukana lajin kansainvälisestä toiminnasta. ♦

José Luis Padilla ja Lohengrin ovat menestyneet kansainvälisellä grand prix –tasolla.